

give sin indflydelse til kende. Og der starter vi i det nære.

Som gammelt skolebestyrelsesmedlem kan jeg da huske, hvordan jeg har gjort meget ud af – jeg syntes, det var enormt spændende – at have børnene med til det her møde, mærke, hvordan de var med til at få indflydelsen. Men det skal også handle om meget nære ting, før vi får børnene til at forstå, hvad det her handler om, hvordan det er, man får indflydelse, hvordan det er, man kan være med til også dér at løfte et ansvar. Og vi skal ikke gøre børn til voksne med voksnes ansvar, det er meget vigtigt.

I øvrigt vil jeg også rose alle de kommuner, som har været med til at oprette et børnebyråd, hvor man går ind på børnenes præmisser og debatterer med dem. Her debatterer man, her taler man med dem, man lytter til dem, men de har ikke ansvar, og det er noget helt andet. Ansvar er noget, som vi voksne skal tage. Det er også noget, vi som forældre skal tage for vores børn og være parate til at tage ansvar for deres opvækst og vilkår. Det kan jeg faktisk ikke sige tit nok fra denne talerstol, for jeg synes, det er utrolig vigtigt at have fokus på det ansvar, forældre står med i opdragelsen og dannelsen af deres børn, og hvad det er, de skal tage beslutninger om; hvor det er, de skal inddrage deres børn.

Jeg er ret sikker på, at i størstedelen af familierne foregår det her på virkelig gode vilkår; børn føler sig i dag inddraget i beslutningsprocesser, men børn har også brug for at få at vide: Her er din verden nu, du er barn, og her er dine grænser.

Der bliver også nævnt lidt om mobning heri, og der vil jeg sige, at jeg blev helt ked af det, da jeg læste det. For når jeg kommer rundt på de danske folkeskoler, så er mobning virkelig noget, der bliver taget alvorligt. Lærere og ledelser på skoler arbejder intenst med det her, og jeg vil le føle, at jeg, hvis jeg skulle imødekomme det her, ville nedgøre de store indsatsere, der er derude, men hvor det er voksne, der tager ansvar for at få løst problemet. Det er det, der skal til: Ansvar her er de voksnes.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg tror, fru Irene Simonsen måske skal læse beslutningsforslaget inklusive bemærkningerne én gang til.

Jeg vil bare lige anfægte én ting angående det at sikre retten til forplantning. Det er sådan, at man, når man laver miljøvurderinger, når man

laver vurderinger af kemikalier og det kemikaos, som det var mit indtryk at også Venstre ønskede at få gjort op med – det er i hvert fald det, miljøministeren siger ved højtidelige lejligheder – skal inddrage, hvad det betyder for barnet. Det, man gør, er, at man tager udgangspunkt i, at voksnes og børns mulighed for at få retten til at forplante sig kan ødelægges, hvis det er sådan, at vi ikke tager det børneperspektiv med ind.

Så bliver jeg nødt til at sige: Det forhold, at børn inddrages i en beslutning, er ikke det samme, som at vi pålægger dem ansvaret. Det er det ikke, vil jeg sige til fru Irene Simonsen. Og der synes jeg, at fru Irene Simonsen skulle prøve at læse det én gang til.

Kl. 17.35

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne sige til fru Anne Baastrup: Jeg har faktisk gjort mig den umage at læse det her mange gange for at se, om der ikke er noget, jeg kan imødekomme positivt her. Det er der ikke.

Så vil jeg også gerne sige: Nu skal vi ikke diskutere miljø her i dag. Det vil jeg på det kraftigste anbefale at vi ikke gør. Men ud fra det, der står i det her, vil jeg godt sige: Hvem skal så påvirke de børn til, hvad der er det rigtige, og hvad der er det forkerte i det her?

Jeg kan ikke lade være med at fortælle en lille sød historie, for hvis det er fru Anne Baastrup, der skal være med til at fortælle børnene, hvordan forplantningsevnen skal være bedre, så kan jeg i hvert fald sige: Jeg kan huske, at jeg tog det ganske roligt, da jeg mødte min mand, for han var konventionel landmand, så med sådan en mand kan man jo ikke efter SF's mening risikere at få ret mange børn. Men det er altså falsk varetegnelse, vil jeg gøre opmærksom på, for der gik faktisk ikke mere end 3 år, så havde jeg to børn. Så det er et spørgsmål, hvem der står med sandheden her.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det kan godt være, at jeg teknisk ikke burde have sat spørgsmålet om retten til forplantning ind her, men hvis det var sådan, at fru Irene Simonsen læste teksten, så var det børneperspektivet, man inddrog, og det handler ikke om, at børnene skal gå ind og vælge, hvilke kemikalier man skal have.

Det handler om, at man tager udgangspunkt i, at det er børn. Og børns fysik er mere påvirke-